

Arrest

nr. 249 411 van 19 februari 2021
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen een eerste keer België binnengekomen op 9 december 2015 en diende op 24 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 februari 2017 werd aan verzoeker de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 28 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus van verzoeker werd ingetrokken, verzoeker was immers in juli - augustus 2018 teruggekeerd naar Afghanistan.

Van 12 februari 2019 tot 25 mei 2019 keerde verzoeker opnieuw terug naar Afghanistan.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. X van 28 augustus 2019 werd de vluchtelingenstatus van verzoeker opgeheven en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 13 november 2019 keerde verzoeker voor een derde maal vrijwillig terug naar Afghanistan.

Op 9 december 2020 komt verzoeker opnieuw België binnen en dient een tweede verzoek om internationale bescherming in op 10 december 2020.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 januari 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 21 januari 2021 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 28 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. Op 24 december 2015 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U verklaarde geboren te zijn op 30 maart 1997 in de stad Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar. U verhuisde later naar de stad Kaboel.

U werkte als journalist bij A. C. samen met uw zus P. (CGVS xxx). Vanaf 2013 kreeg u ontelbare dreigtelefoons van Daesh waarbij ze u dwongen uw werk op te geven en u aan te sluiten bij hen. In augustus 2015 werd u opnieuw telefonisch bedreigd door Daesh en bedreigden ze ook uw zus. U besloot vervolgens in oktober 2015 het land te verlaten en kwam op 9 december 2015 aan in België, waar u op 27 februari 2017 de vluchtelingenstatus werd toegekend.

Op 23 augustus 2018 werd u door de luchtvaartpolitie te Düsseldorf gecontroleerd. U was in het bezit van vluchtgegevens waaruit bleek dat u was teruggekeerd naar Afghanistan. Zo was u op 2-3 juli 2018 van Düsseldorf via Istanbul naar Kaboel gereisd en reisde u op 23 augustus 2018 terug via dezelfde route.

Op 7 september 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

U werd vervolgens opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Tijdens dat onderhoud verklaarde u te zijn teruggekeerd naar Kaboel op 3 juli 2018 om te trouwen met M. S. op 6 juli 2018. U verklaarde steeds bij uw schoonouders te hebben verbleven in het dorp Deh Araban Qargha, gelegen in het district Paghman van de provincie Kaboel. U verklaarde verder dat u op 1 augustus 2018 werd aangevallen door troepen van Daesh toen u naar Paghman terugkeerde vanuit de stad Jalalabad. U kon ontsnappen en liep kleine verwondingen op, die u liet behandelen in een ziekenhuis in de stad Kaboel. U bleef vervolgens tot 23 augustus 2018 in Paghman omdat u verscheidene documenten in orde moest brengen in de steden Jalalabad en Kaboel ter staving van uw huwelijk zodat u op termijn gezinshereniging kon aanvragen in België.

Het CGVS hechtte geen geloof aan de problemen die u na uw terugkeer had meegemaakt en nam op 28 november 2018 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. U ging tegen die beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit de documenten die u voorlegde in het kader van uw verzoekschrift bleek dat u in de tussentijd nogmaals naar Afghanistan was teruggekeerd, met name van 12 februari 2019 tot 25 mei 2019. In haar arrest van 28 augustus 2019 oordeelde de Raad dat de aan u toegekende vluchtelingenstatus moest worden opgeheven en dat de subsidiaire beschermingsstatus u moest worden geweigerd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 13 november 2019 keerde u voor een derde keer vrijwillig terug naar Afghanistan omdat u uw familie wou steunen. Uw moeder en uw echtgenote kregen regelmatig telefoons waarin naar u werd gevraagd en waarbij hen werd meegedeeld dat ze geen normaal leven zouden kennen indien ze geen informatie over u meedeelden. Na uw terugkeer ging u bij uw echtgenote en haar familie wonen in Deh Araban Qargha, gelegen in het district Paghman van de provincie Kabul. Uw vrouw werkte voor de ngo Save the Children. Ze was zwanger maar raakte besmet met cytomegalovirus (cmv). Dit bracht dokterskosten met zich mee die jullie zich niet konden veroorloven. Om dit te kunnen betalen zocht u werk. U kon opnieuw voor de radio werken als journalist, maar uw familie vond dit te gevaarlijk. In februari 2019 vond u toch werk via uw vriend Z.. Zijn vader, S. S., was brigadier-generaal in het presidentieel paleis. U kon als een persoonlijke spion voor hem beginnen te werken in de provincie Nangarhar.

In september 2019 kreeg u de opdracht om informatie in te winnen over twee leden van Daesh in het district Goshta in de provincie Nangarhar. Een vriend van u woonde in het naburige district Momand Dara. U verzong een verhaal dat uw vrouw afpersingstelefoons kreeg van Daesh omdat ze haar ervan verdachten dat ze voor de overheid werkte. U zei aan uw vriend dat u dit wou uitklaren en dat u daarom met leden van Daesh wou spreken. Na enige aarzeling stemde uw vriend in. De volgende dag bracht hij u met de auto naar een regio in Goshta die onder controle stond van Daesh. Toen u daar aankwam werd u meteen ondervraagd door Daesh. U vertelde hen hetzelfde verhaal, met de toevoeging dat zowel u als uw vrouw werden afgeperst. De leden van Daesh lachten u evenwel uit en sloegen u. Ze wisten dat u een oud-journalist en spion voor de overheid was en arresteerden u. U werd ondervraagd en gefolterd maar loste niets. U werd gevraagd om hen informatie te bezorgen over twee basissen van de overheid in Nangarhar, maar u weigerde. Ze vroegen advies aan hun leiders in Pakistan over de straf die ze u moesten toekennen. Ofwel zou u worden gedood, ofwel zou u levenslang worden opgesloten. Uiteindelijk besloten ze om u en uw vriend naar Pakistan te brengen zodat hun leiders jullie daar zouden kunnen berechten. Onderweg stootten ze echter op een grote patrouille van de Afghaanse grenspolitie. Ze sloegen op de vlucht en lieten jullie achter. In een door hen achtergelaten voertuig vond de grenspolitie verschillende telefoons waarop filmpjes stonden die werden opgenomen tijdens uw detentie. Jullie werden vervolgens meegenomen door de grenspolitie. Nadat jullie hen ervan hadden overtuigd dat jullie geen lid waren van Daesh, brachten leden van de grenspolitie jullie naar Jalalabad en lieten jullie vrij.

Hierna had u erg veel schrik. U stopte met uw job zonder dit aan de brigadier-generaal te zeggen. Uw vrouw en moeder kregen elke dag telefoons waarin naar u werd gevraagd. Onbekende mensen die zich uitgaven voor oude vrienden van u, kwamen naar het huis van uw schoonouders en vroegen waar u was. Om problemen te vermijden zeiden uw schoonouders dat ze niet wisten waar u was. Door alle bedreigingen en problemen besloot u om weer naar België te komen.

Uw zus betaalde voor u een vliegtuigticket. Gebruik makend van uw vluchtelingenpaspoort en uw Belgische verblijfskaart nam u op 8 december 2020 het vliegtuig in Kaboel. Op 9 december 2020 kwam u aan in België. Bij binnenkomst werd u aan de grens tegengehouden door de grensinspectie. Omdat uw verblijfskaart werd geannuleerd op 24 oktober 2019 en u uw verblijfsrecht in België had verloren, werd u vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. U stelde vrijwillig terug te zullen keren naar Afghanistan indien u niet werd ondergebracht in het gesloten centrum. De volgende dag bedacht u zich en diende u een verzoek in tot internationale bescherming.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te zullen worden door Daesh. Daarnaast vreest u ook problemen met de Afghaanse overheid omdat u zonder iets te laten weten aan de brigadier-generaal bent gestopt met uw werk als spion.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: verschillende attesten ter ondersteuning van het werk van uw echtgenote bij Save the Children ngo, een badge op naam van brigadier-generaal S. en twee video's waarin u te zien bent met uw bewakers tijdens uw gevangenschap bij Daesh. Tijdens het persoonlijk onderhoud toonde u ook een badge van uw vader waarmee u wou aantonen dat hij vroeger voor het Ministerie van Defensie heeft gewerkt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u specifiek verzocht om een protection officer van het mannelijke geslacht. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd voor het persoonlijk onderhoud een mannelijke protection officer aangeduid.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u een volgend verzoek om internationale bescherming hebt ingediend dat ontvankelijk werd verklaard, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u tussen februari 2020 en oktober 2020 actief was als privé-spion voor brigadier-generaal, noch aan de daaruit volgende problemen met Daesh die hebben geleid tot uw vertrek in december 2020.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw voorgehouden vluchtmotieven moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de verklaring die u hebt afgelegd op het moment van uw aankomst in België, met name bij de grensinspectie in Zaventem op 9 december 2020. Nadat werd vastgesteld dat u geen verblijfsrecht meer had in België, verklaarde u aan de bevoegde officier dat u op 13 november 2019 was teruggekeerd naar Afghanistan om daar uw vrouw op te halen. U gaf aan dat u een jaar in Afghanistan hebt doorgebracht met administratieve handelingen om uw vrouw naar België te brengen. Om in uw levensonderhoud te voorzien had u vier maanden gewerkt voor de Afghaanse overheid (verslag grensinspectie, punt 6). Toen u werd meegedeeld dat u zou worden vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, stelde u vrijwillig terug te willen keren indien u niet zou worden ondergebracht in het gesloten centrum. Daarop werd besloten dat u in afwachting van uw vrijwillige terugkeer, die op 11 december 2020 zou plaatsvinden, in de transitzone kon verblijven. De volgende dag bleek evenwel dat de geplande vlucht pas twee dagen later zou vertrekken. Daarop diende u op 10 december 2020 alsnog een verzoek in tot internationale bescherming (verslag grensinspectie, punt 11).

Toen u hiermee werd geconfronteerd en werd gevraagd waarom u niet onmiddellijk bescherming had gevraagd aan de Belgische autoriteiten, stelt u dat u op het moment van uw aankomst niet goed wist hoe het zat met het gesloten centrum. U vreesde dat u er misschien één jaar zou moeten blijven in afwachting van een antwoord op uw verzoek tot internationale bescherming. U sprak toen ook met uw vrouw die zwanger is en ze zei dat ze geen jaar zonder u zou kunnen. U raakte hierdoor in de war en dacht u haar beter zou kunnen helpen indien u zou terugkeren. Maar een beetje later bedacht u zich opnieuw en dacht u aan de problemen die u had gekend. Nadat uw zus u in een telefonisch gesprek ten stelligste had afgeraden om terug te keren naar Afghanistan omdat u daar niet zou kunnen overleven, besloot u één dag later alsnog een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 16-17). Deze verklaring is evenwel niet in staat de vaststelling dat u aanvankelijk vrijwillig wenste terug te keren naar Afghanistan te verhelderen. U was immers net Afghanistan ontvlucht omdat u er vreesde te zullen worden vermoord door Daesh en tevens vreesde voor problemen met de Afghaanse overheid omdat u uw werk voor de brigadier-generaal had stopgezet zonder hem daarvan op de hoogte te brengen (CGVS, p. 17). Dat u er ondanks die problemen aanvankelijk mee instemde om vrijwillig terug te keren naar Afghanistan omdat u niet in het gesloten centrum wou verblijven, is bijzonder opmerkelijk en doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in Afghanistan.

Voorts moeten er verschillende bedenkingen worden gemaakt bij uw voorgehouden werk als spion in Afghanistan. In de eerste plaats zijn uw verklaringen over de dienst waarvoor u werkte geenszins coherent. Zo liet u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u werkte voor de NDS (Vragenlijst CGVS, punt 3.3). Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat NDS de afkorting is voor National Directorate of Security, de nationale inlichtingendienst in Afghanistan. Deze dienst valt niet onder een ministerie, maar rapporteert rechtstreeks aan de president. Toen u tijdens het gehoor werd

gevraagd of u voor een bepaalde dienst werkte als spion, stelde u dat u werkte voor National Defense Security, bij het Ministerie van Defensie. U bevestigde dat National Defense Security de officiële naam was van het orgaan waar u voor werkte (CGVS, p. 11). Toen u erop werd gewezen dat u bij de DVZ had laten optekenen dat u als spion werkzaam was voor het National Directorate of Security, verklaarde u dat de man die u had aangeworven werkzaam was bij het National Directorate of Security. Erop gewezen dat National Defense Security en het National Directorate of Security niet hetzelfde is, bevestigde u dit. U herhaalde dat de man die u gerekruteerd had werkzaam was bij het National Directorate of Security. Gevraagd hoe een man die werkte voor het National Directorate of Security u kon rekruteren voor de National Defense Security, wijzigde u plots uw verklaringen en stelde u dat u niet werkte voor het National Directorate of Security en evenmin voor National Defense Security, maar dat u rechtstreeks voor de brigadier-generaal werkte (CGVS, p. 11-12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, stelt u dat de brigadier-generaal zowel werkte voor het presidentieel paleis, als voor National Defense Security alsook voor het National Directorate of Security, maar dat u rechtstreeks voor hem werkte (CGVS, p. 12). Dat u uw verklaringen wijzigt naargelang de vragen die u worden gesteld, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien heeft het CGVS geen enkele informatie teruggevonden over een Afghaanse veiligheids- of inlichtingendienst met de naam National Defense Security. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u abusievelijk dacht dat NDS de afkorting was voor National Defense Security en vervolgens bleef volhouden dat dit een bestaande dienst was toen u erop werd gewezen dat NDS in werkelijkheid de afkorting is van National Directorate of Security.

Voorts verklaart u dat u een opleiding van een maand hebt gekregen vooraleer u werd ingezet als spion. Samen met vier andere personen werd u vier dagen per week door de brigadier-generaal en zijn vrienden bij de overheid geïnstrueerd over jullie job. Jullie gingen daarvoor naar hotels of privé-plaatsen. Jullie zouden nadien worden ingezet in de regio's waar jullie vandaan kwamen. Toen u werd bevraagd over uw medecursisten of over de vrienden van de brigadier-generaal bleek u daar evenwel nauwelijks iets over te kunnen vertellen. Gevraagd naar wie die vrienden van de brigadier-generaal waren, stelt u dat het zijn vrienden waren maar dat ze hun naam of identiteit niet hebben getoond. U verklaart dat ze gewoon naar daar kwamen om de plaats te zien waar jullie zich bevonden. Gevraagd naar uw medecursisten, stelt u dat u hen niet persoonlijk kent. Gevraagd naar hun namen, stelt u twee van hen te kennen. Met name B. en S.. U heeft er evenwel geen idee van waar ze vandaan kwamen (CGVS, p. 12-13). Uw beperkte kennis hieromtrent doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden activiteiten als spion.

Gevraagd naar uw specifieke werkzaamheden, stelt u dat u maar twee of drie keer een specifieke opdracht hebt gekregen en dat u normaal actief was in de stad Jalalabad. Gevraagd naar uw activiteiten als spion in Jalalabad, verklaart u erg algemeen dat jullie contact probeerden te hebben met mensen die banden hebben met de overheid of andere groepen. Via hen probeerden jullie dan leden van de maffia, van de taliban of Daesh te vinden (CGVS, p. 13-14). Gevraagd naar een concreet voorbeeld van uw activiteiten stelt u dat u een persoon kende in Jalalabad die drie jaar in de gevangenis had gezeten omdat hij activist was voor Daesh. U verklaart dat hij een neef was van de man van uw oudere zus. Hij was intussen al bijna twee jaar vrij en was geen lid meer van Daesh. Maar door zijn verleden had hij moeilijkheden om een normaal leven te leiden. U benaderde hem en vroeg hem u de namen te geven van activisten van Daesh en van wie nu voor Daesh werkt. U vroeg hun namen en hun activiteiten en dergelijke zaken. U stelt dat dit de manier is waarop u informatie verzamelde. U probeerde mensen te helpen en hen te laten geloven dat u iemand was die hen probeerde te helpen. Zo gebruikte u hen om informatie te verzamelen (CGVS, p. 14). Deze door u geschetste werkwijze is evenwel weinig aannemelijk. Toen u werd gevraagd of die persoon het niet vreemd vond dat u een lijst aanlegde van al wie hij kende bij Daesh met vermelding van hun huidige activiteiten, stelt u van niet omdat jullie elkaar al lang kenden. Toen u de logische vraag werd gesteld of die persoon wou weten waarvoor u die informatie nodig had, antwoordt u ontkennend. U geeft aan dat die persoon niet doorhad dat u hem eigenlijk aan het uitvragen was door de manier waarop u naar die informatie vroeg. Naar eigen zeggen kwam dit omdat u hem vroeg hoe hij in de gevangenis terecht was gekomen en waarom hij die job had gedaan (CGVS, p. 14). Uw verklaringen weten echter geenszins te overtuigen. Het is compleet ongeloofwaardig dat een getrainde spion op een dergelijke amateuristische wijze te werk zou gaan om ongemerkt informatie te verzamelen.

Ook uw verklaringen over de opdracht waarbij u gearresteerd werd door Daesh, zijn geenszins plausibel. U stelt dat u op een dag door de brigadier-generaal werd gevraagd om in de provincie Nangarhar naar het district Goshta te gaan waar u informatie moest verzamelen over twee militanten van Daesh. U kende dat district evenwel niet. Daarom vroeg u aan een vriend uit het naburige district Momand Dara om u met de auto naar het territorium van Daesh in Goshta te brengen (CGVS, p. 7).

Jullie namen de hoofdweg en passeerden verschillende checkpoints van de overheid waarna jullie in gebied onder de controle van Daesh terechtwamen en werden tegengehouden aan hun eerste checkpoint (CGVS, p. 7). Gevraagd naar welke plaats in Goshta u precies moest gaan, verklaart u vreemd genoeg dat u die plaats niet kende. Uw vriend zou u veel over die dorpen hebben verteld, maar u herinnert zich die namen niet meer (CGVS, p. 14). Gevraagd of uw vriend het niet gevaarlijk vond om zomaar met de auto naar een regio te rijden die onder controle stond van Daesh, stelt u dat het altijd riskant is om naar daar te gaan, maar dat ze niet aan je twijfelen als je vergezeld bent door iemand uit de regio die spreekt zoals hen en zich kleedt zoals hen. U stelt dat uw vriend er aanvankelijk even over twijfelde, maar vervolgens toch besloot om het te doen (CGVS, p. 14-15). Deze verklaring houdt echter geen steek. Het is immers geenszins aannemelijk dat de leden van Daesh het niet verdacht zouden vinden wanneer twee personen zonder link met het district Goshta plots hun territorium binnen komen gereden. U haalt verder aan dat u tijdens uw opleiding had meegekregen hoe u zo'n situaties moest aanpakken. U had daarom een verhaal verzonnen om de leden van Daesh te misleiden. U vertelde hen dat u en uw vrouw werkten in een madrassa maar dat jullie afpersingstelefoons kregen van de taliban of Daesh die jullie ervan verdachten voor de overheid te werken en jullie om geld vroegen omdat ze ervan uitgingen dat jullie rijk waren. Met uw komst wou u dit misverstand uit de wereld helpen en wilde u hen duidelijk maken dat het niet fair was dat ze geld aan jullie vroegen (CGVS, p. 7). U hoopte dat de leden van Daesh u naar hun rechters zouden brengen om over deze zaak een beslissing te nemen. U wist immers dat de twee personen over wie u informatie moest verzamelen in Goshta actief waren als rechters voor Daesh. Door voor hen te verschijnen zou u hen kunnen zien, waarna u aan de overheid zou kunnen doorgeven hoe ze eruitzagen. U stelt dat de overheid immers over veel foto's beschikt, maar niet altijd weet wie de personen op die foto's zijn (CGVS, p. 15). Andermaal moet worden opgemerkt dat uw verklaringen geen steek houden. Het door u verzonnen alibi staat immers haaks op de realiteit in Afghanistan. Het is compleet ongeloofwaardig dat iemand die er door Daesh van wordt verdacht voor de overheid te werken, zich vrijwillig naar hun territorium zou begeven om hen ervan te overtuigen dat het om een misverstand gaat. Die persoon zou immers zo goed als zeker zijn eigen doodvonnis tekenen. Eveneens is het compleet ongeloofwaardig dat uw vriend na enig twijfelen besloot om u te vergezellen naar Daesh-territorium nadat u hem quasi hetzelfde alibi had meegedeeld. U had hem verteld dat u informatie wou verzamelen en dat uw vrouw dergelijke bedreigingen had gekregen. Van u wist hij dat u voor de overheid werkte, al wist hij niet dat u werkte als spion (CGVS, p. 14-15).

Voorts is het erg opmerkelijk dat u uw gevangenneming door Daesh hebt overleefd. U geeft aan dat Daesh al bij uw aankomst over u was ingelicht. Ze wisten dat u een oud-journalist was en dat u tegenwoordig werkte als spion voor de overheid. Ze stelden u veel vragen over uw werk en uw familie, maar u vertelde hen niets. Vervolgens wilden ze dat u hen informatie zou bezorgen over militaire basissen in Nangarhar, maar ook dat weigerde u. Uiteindelijk besloten ze u op 16 oktober 2019 naar Pakistan te brengen. Maar tijdens dat transport stootten ze op een grote patrouille van de Afghaanse grenspolitie waarna u door hen bevrijd werd (CGVS, p. 7-8). Toen u werd gevraagd waarom Daesh u niet had gedood aangezien ze wisten dat u een spion was, verklaarde u dat ze u wilden gebruiken om informatie over die basissen te verkrijgen en dat ze video's moesten opsturen naar hun leiders in Pakistan die zouden moeten beslissen of jullie werden gedood of voor de rest van jullie leven zouden worden opgesloten. Toen u erop werd gewezen dat u al had geweigerd om met hen samen te werken en opnieuw werd gevraagd waarom ze u dan niet meteen hadden gedood, wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat indien u een gewone spion was, men u meteen zou hebben gedood. Maar omdat u uit een familie kwam waarvan veel mensen en belangrijke job bij de overheid hadden uitgeoefend zouden de leden van Daesh die u hadden gevangen veel geld krijgen van hun leiders in Pakistan indien ze u aan hen zouden overhandigen (CGVS, p. 16). Andermaal moet worden opgemerkt dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS dat Daesh geen enkele genade toont voor personen die door hen aan de Afghaanse overheid wordt gelinkt.

Wat betreft de twee door u voorgelegde video's waarop te zien is dat u onder schot wordt gehouden door leden van Daesh en waarin ze aan hun leiders vragen wat ze met u moeten doen, moeten volgende zaken worden opgemerkt. In de eerste plaats is de persoon die in deze video's onder schot wordt gehouden niet duidelijk herkenbaar. Hoewel er een zekere fysieke gelijkenis met u is, is het op basis van deze video onmogelijk om uit te maken of u er al dan niet in te zien bent. Voorts werd vastgesteld dat in de bestandsnamen van de video's een datum is opgenomen, meer bepaald 20201221. Dit gebeurt automatisch wanneer bij de registratie geen specifieke naam wordt opgegeven voor een foto of videobestand. In dat geval wordt de datum waarop het bestand werd gemaakt, gebruikt bij de bestandsnaam. In het geval van de twee video's die door u werden voorgelegd verwijst de datum naar 2020/12/21 of 21 december 2020. Een opmerkelijk gegeven aangezien u uw verzoek tot

internationale bescherming reeds indiende op 10 december 2020. Het heeft er dan ook alle schijn van dat deze opnames in scène werden gezet om uw huidige verklaringen kracht bij te zetten. Wat er ook van zij, aan privéfoto's en –video's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw voorgehouden werk als spion in Afghanistan, kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u in de toekomst met de Afghaanse overheid zou kunnen ondervinden doordat u op eigen houtje had besloten om te stoppen met uw activiteiten als spion (CGVS, p. 17).

De overige door u voorgelegde documenten zijn geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De certificaten over het werk van uw vrouw lijken enkel te bevestigen dat zij in Afghanistan woont en tot op heden werkzaam is voor de ngo Save the Children. U koppelt hier zelf nergens een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan. De kopie van de badge van brigadier-generaal S. toont op geen enkele wijze aan dat u een band heeft met die persoon of dat hij u zou hebben gerekruteerd om te werken als spion. Tijdens het persoonlijk onderhoud toonde u ook een badge van uw vader waarmee u wou aantonen dat hij vroeger voor het Ministerie van Defensie heeft gewerkt. Dit document werd evenwel niet toegevoegd aan het administratieve dossier. Hoe dan ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat het werk dat uw vader vroeger heeft gedaan aan de basis ligt van uw problemen in Afghanistan. Bovendien stelt u al vier jaar geen contact meer te hebben met uw vader (CGVS, p. 10).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden

van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 162-171, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 5,2 miljoen inwoners heeft en dat er in 2019 in de provincie 1563 burgerslachtoffers vielen, een daling van 16% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er 338 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 339 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan er 142 plaatsvonden in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort. In negen districten van de provincie Kabul werden er minder dan 15 incidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard en het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten enerzijds en de opstandelingen anderzijds. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun controleposten, voorposten, konvoien of voertuigen. Verder wordt melding gemaakt van operaties en aanvallen van Afghaanse veiligheidstroepen gericht tegen zowel de aanwezige AGE's, als criminele groeperingen. Sommige van deze operaties werden ondersteund door luchtaanvallen. AGE's die bembommen of IED's gebruikten, vaak gericht op de Afghaanse veiligheidstroepen, vertegenwoordigden bijna 1/3 van alle gemelde veiligheidsincidenten in de provincie Kabul. De meeste van deze IED-incidenten werden geregistreerd in het district Kabul. Verder blijkt dat er in de provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 2 zelfmoordaanslagen gepleegd werden waarbij de Afghaanse veiligheidstroepen gevisieerd werden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De provincie Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 3 van het EVRM en geeft daarover een theoretische uiteenzetting. Hij voert tevens de schending aan van de materiële motiveringplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Vervolgens zet verzoeker het volgende uiteen:

"5. In onderhavig geval vreest verzoeker dat hij zal worden vervolgd of vermoord door ofwel Daesh of de Afghaanse overheid. Deze asielaanvraag dient bovendien separaat te worden geanalyseerd van de vorige asielaanvragen die niet langer actueel zijn nu de problematiek geheel anders ligt. Enkel de verklaringen in het kader van de laatste asielaanvraag kunnen dan ook in overweging worden genomen en daarop moet de geloofwaardigheidsstoets worden toegepast, niet op verklaringen van het verleden. De argumenten van het CGVS met betrekking tot vorige asielaanvragen moeten dan ook worden geweerd, nu de huidige asielaanvraag een geheel nieuwe element betreft en een volstrekt nieuwe relaas.

Verzoeker hekelt dat de geloofwaardigheid van het relaas in eerste instantie wordt afgerekend op punten die los staan van de mogelijke vervolging. Vooreerst moet er worden opgemerkt dat Engels niet de moedertaal is van verzoeker en ook niet van de protection officer die verzoeker heeft gehoord. Wat betreft de verklaringen aan de grenspolitie moet er worden opgemerkt dat die verklaringen geen uitstaans hebben met verzoekers asielrelaas en de grenspolitie niet de bevoegde instantie betreft om over een asielverzoek te oordelen en verklaringen aldaar van geen tel zijn. Verzoeker legde trouwens duidelijk uit waarom hij initieel zei terug te keren, hij had immers schrik een jaar in een gesloten centrum te moeten verblijven.

Verzoeker diende een dag na zijn aankomst in België een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS kan hem dus bezwaarlijk verwijten dat dit laattijdig zou zijn geweest.

Wat betreft de instantie waarvoor verzoeker werkte op verzoek van de brigadier-generaal, moet er worden opgemerkt dat verzoeker rechtstreeks werkte voor de brigadier-generaal en geenszins op volledig officiële wijze voor de ene of andere erkende overheidsinstelling. Vandaar de naamsverwarring over NDS waarover verzoeker nochtans duidelijk heeft uiteengezet waarvoor dit officieel staat. Wat betreft de verschillende ladingen die NDS dekt mag er ook niet worden vergeten dat uit de aard van inlichtingendiensten niet alle diensten door het CGVS kunnen worden gevonden op basis van boekenwijsheid. Ook het niet onderhouden van voldoende sociaal contact met medecursisten kan aan verzoeker niet worden verweten teneinde daaruit af te leiden dat hij geen spion zou zijn geweest quod non zoals het CGVS onterecht poogt te doen. Ook over de werkwijze als spion door verzoeker kan er geen doorslaggevend element door het CGVS worden gepuurd nu dit nogmaals op basis van

boekenwijsheid zou zijn en geen veldwerk betreft. Het CGVS kan zich immers niet uitlaten over welke spionagetechniek al dan niet correct zou zijn.

Door het CGVS wordt er geen enkele objectieve bron naar voor gebracht die zou toelaten om de werkwijze of opleiding van verzoeker als spion in twijfel te trekken.

Verzoeker toont met overtuigend video-materiaal aan wat er met hem is gebeurd en welk lot hem te wachten staat in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Het gratuit twijfel zaaien door het CGVS over de video-fragmenten raakt kant noch wal en neigt naar kwade trouw.

Het CGVS miskent met andere woorden de bewijskracht van de documenten van verzoeker.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst blijkt uit de informatie die verzoeker aangeeft dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Het CGVS had alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd ;

Voor zover er zou van kunnen worden uitgegaan - quod non – dat verzoeker geen afdoende bewijselementen kon voorleggen dient verzoeker zijn asielaanvraag als geloofwaardig te worden bevonden, aangezien :

- hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven ;
- alle relevante elementen waarover hij beschikt zijn voorgelegd ;
- de verklaringen van verzoeker zijn aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- verzoeker heeft zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend (verzoeker deed dit onmiddellijk bij zijn aankomst in België);
- onder meer gelet op de hierboven staande objectieve informatie kan verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd.

Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij de taliban dient te vrezen. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Uit het rapport van de Deense Immigratiedienst over Afghanistan (Danish Immigration Service. Afghanistan COI.) blijkt dat :

- de huur in Kaboel is enorm hoog en derhalve leven sommige mensen in tenten in Kaboel aangezien ze geen huis kunnen betalen en de overheid hen geen voorzieningen aanbiedt (pg. 12);
- ten gevolge van een presidentieel decreet van 2005 moeten alle terugkeerders terugkeren naar hun plaats van origine, hun thuisbasis (pg. 12);
- het hoofdprobleem voor tewerkstelling in Kaboel betreft mensen uit de provincies en mensen die terugkeren uit het buitenland (pg. 13);
- de werkgelegenheidsgraad in Afghanistan is bijzonder laag, het is moeilijk voor nieuwkomers om een leven op te bouwen in Afghanistan (pg. 13);
- een belangrijk deel van de economie in Kaboel is gebaseerd op de internationale aanwezigheid.

Eenmaal de internationale troepen zich uit Afghanistan zullen onttrekken zal dit dramatisch zijn voor de werkgelegenheidssituatie in Afghanistan (pg. 15)."

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit:

- http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/Afghanistan) over de situatie in Kaboel
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul*, December 2019, available at: <https://www.refworld.org/docid/5def56204.html> [accessed 10 August 2020])"

Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Kaboel in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert in een toestand zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM

inhoudt en dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stukken bij zijn verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij dient op 9 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin wordt verwezen naar de “EASO Country Guidance Note: Afghanistan” van december 2020.

2.2.3. Verzoeker legt ter zitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met daarin 2 onvertaalde stukken die volgens hem zijn regeringswerk attesteren en een derde stuk in het Engels.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal zoals *in casu* over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

Aan verzoeker worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij tussen februari 2020 en oktober 2020 actief was als privéspion voor brigadier-generaal S., noch aan de daaruit volgende problemen met Daesh die zouden hebben geleid tot zijn vertrek in december 2020: (i) verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden vluchtmotieven zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaring die hij heeft afgelegd bij zijn aankomst in België op 9 december 2020 bij de grensinspectie. Daarbij komt dat toen verzoeker vernam dat hij zou worden vastgehouden, hij stelde vrijwillig te zullen terugkeren, deze geplande vrijwillige terugkeer vond niet plaats omdat de vlucht enkele dagen werd uitgesteld en verzoeker inmiddels op 10 december een verzoek om internationale bescherming indiende. De verklaring die verzoeker gaf over het feit dat hij niet onmiddellijk bescherming had gevraagd is niet in staat om te verhelderen waarom verzoeker aanvankelijk vrijwillig wenste terug te keren naar Afghanistan. Dat verzoeker ondanks zijn beweerde problemen met Daesh en met de Afghaanse overheid, er aanvankelijk mee instemde om vrijwillig terug te keren omdat hij niet in het gesloten centrum wilde verblijven, is bijzonder opmerkelijk en doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen in Afghanistan (ii) er moeten verschillende bedenkingen worden gemaakt bij verzoekers voorgehouden werk als spion in Afghanistan: (1) verzoekers verklaringen over de dienst waarvoor hij werkte zijn geenszins coherent (2) verzoeker verklaarde een opleiding van een maand te hebben gekregen, samen met vier andere personen werd hij vier dagen per week door de brigadier-generaal en zijn vrienden geïnstrueerd over de job, hij kon nauwelijks iets vertellen over de medecursisten of over de vrienden van de brigadier-generaal, deze beperkte kennis hieromtrent doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden activiteiten als spion (3) gevraagd naar zijn specifieke werkzaamheden en activiteiten als spion geeft verzoeker een uitleg die geenszins weet te overtuigen, het is compleet ongeloofwaardig dat een getrainde spion op een dergelijk amateuristische wijze te werk zou gaan om ongemerkt informatie te verzamelen (4) verzoekers verklaringen over de opdracht waarbij hij werd gearresteerd door Daesh zijn geenszins plausibel (5) het is voorts erg opmerkelijk dat verzoeker zijn gevangenneming door Daesh heeft overleefd. Hiermee geconfronteerd wordt vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naargelang de vragen die hem worden gesteld, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen (6) de twee video's die verzoeker heeft voorgelegd waarop te zien is dat hij onder schot wordt gehouden door leden van Daesh geven aanleiding tot volgende opmerkingen: hoewel er een zekere fysieke gelijkenis is, is het onmogelijk om op basis van deze video uit te maken of verzoeker zelf er al dan niet op te zien is, de video's hebben als bestandsdatum 21 december 2020, wat opmerkelijk is gezien verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in België reeds indiende op 10 december 2020, aan privéfoto's en –video's kan geen bewijswaarde worden toegekend omdat deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld (iii) gezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden werk als spion in Afghanistan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij in de

toekomst met de Afghaanse overheid zou kunnen ondervinden doordat hij op eigen houtje had besloten om te stoppen met zijn activiteiten als spion (iv) de overige documenten die verzoeker heeft voorgelegd zijn geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. De vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door Daesh noch aan zijn vrees voor vervolging door de Afghaanse overheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waarbij hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.4.2. Verzoeker stelt dat enkel de verklaringen afgelegd in het kader van zijn laatste verzoek om internationale bescherming in overweging mogen worden genomen en dat met de verklaringen uit het verleden geen rekening mag worden gehouden. In dit kader merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming of naar aanleiding van de intrekking/opheffing van zijn status. Verzoekers bewering mist bijgevolg feitelijke grondslag.

2.3.4.3. Verzoeker stelt dat *“de geloofwaardigheid van het relaas in eerste instantie wordt afgerekend op punten die los staan van mogelijke vervolging”*. Verzoeker verduidelijkt echter niet wat hij concreet bedoelt met deze “punten”. Vervolgens stelt verzoeker dat het Engels niet zijn moedertaal is, noch de moedertaal van de protection officer die verzoeker heeft gehoord. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker gehoord werd in het Engels. Verzoeker had immers op zijn bijlage 25 vermeld dat hij de procedure in het Nederlands wilde voeren. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker voor de opheffing van zijn vluchtelingenstatus verschillende jaren op legale wijze in België heeft verbleven. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker door een medewerker van het Commissariaat-generaal, blijkt dat uitdrukkelijk aan verzoeker werd gevraagd of hij voldoende Nederlands sprak om het interview in die taal te doen zonder tolk, waarop verzoeker aangaf dat hij wel Nederlands spreekt maar niet voldoende en dat hij het interview wel in het Engels kan doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2). Voor de protection officer was dit in orde en verzoekers advocaat, die gedurende heel het onderhoud aanwezig was, maakte geen bezwaar. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er vertaalproblemen waren of onduidelijkheden die daaraan te wijten zouden zijn. Verzoeker duidt in het verzoekschrift op geen enkele wijze aan welke van zijn verklaringen op foutieve wijze vertaald zouden zijn. Dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond in het Engels, heeft bijgevolg geen aanleiding gegeven tot problemen en kan dus niet als argument gebruikt worden om bepaalde punten -die verzoeker trouwens in het geheel niet verduidelijkt- buiten beschouwing te laten.

Verzoeker meent dat zijn verklaringen afgelegd bij de grenspolitie geen uitstaans hebben met zijn asielaanvraag, dat de grenspolitie niet de bevoegde autoriteit is om over een asielaanvraag te oordelen en dat verklaringen aldaar van geen tel zijn. De Raad wijst erop dat nergens uit blijkt dat de grenspolitie heeft geoordeeld over zijn verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing gaat uit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en huidig arrest wordt geveld door de Raad binnen zijn volle rechtsmacht.

Verder is er geen reden waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou mogen houden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij de grensinspectie. Deze verklaringen werden inderdaad niet afgelegd in het kader van een asielaanvraag, maar *in casu* tonen deze verklaringen aan, samen met verzoekers gedrag, dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen in Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij heeft uitgelegd waarom hij initieel stelde vrijwillig terug te keren, hij wilde immers niet een jaar in een gesloten centrum verblijven. Met deze loutere herhaling van zijn reeds gegeven en weerlegde uitleg, vermag verzoeker geen ander licht te werpen op zijn verklaringen en zijn gedrag op het ogenblik waarop hij België binnenkwam. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij volgend motief en eigent het zich toe:

“In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw voorgehouden vluchtmotieven moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de verklaring die u hebt afgelegd op het moment van uw aankomst in België, met name bij de grensinspectie in Zaventem op 9 december 2020. Nadat werd vastgesteld dat u geen verblijfsrecht meer had in België, verklaarde u aan de bevoegde officier dat u op 13 november 2019 was teruggekeerd naar Afghanistan om daar uw vrouw op te halen. U gaf aan dat u een jaar in Afghanistan hebt doorgebracht met administratieve handelingen om uw vrouw naar België te brengen. Om in uw levensonderhoud te voorzien had u vier maanden gewerkt voor de Afghaanse overheid (verslag grensinspectie, punt 6). Toen u werd meegedeeld dat u zou worden vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, stelde u vrijwillig terug te willen keren indien u niet zou worden ondergebracht in het gesloten centrum. Daarop werd besloten dat u in afwachting van uw vrijwillige terugkeer, die op 11 december 2020 zou plaatsvinden, in de transitzone kon verblijven. De volgende dag bleek evenwel dat de geplande vlucht pas twee dagen later zou vertrekken. Daarop diende u op 10 december 2020 alsnog een verzoek in tot internationale bescherming (verslag grensinspectie, punt 11).

Toen u hiermee werd geconfronteerd en werd gevraagd waarom u niet onmiddellijk bescherming had gevraagd aan de Belgische autoriteiten, stelt u dat u op het moment van uw aankomst niet goed wist hoe het zat met het gesloten centrum. U vreesde dat u er misschien één jaar zou moeten blijven in afwachting van een antwoord op uw verzoek tot internationale bescherming. U sprak toen ook met uw vrouw die zwanger is en ze zei dat ze geen jaar zonder u zou kunnen. U raakte hierdoor in de war en dacht u haar beter zou kunnen helpen indien u zou terugkeren. Maar een beetje later bedacht u zich opnieuw en dacht u aan de problemen die u had gekend. Nadat uw zus u in een telefonisch gesprek ten stelligste had afgeraden om terug te keren naar Afghanistan omdat u daar niet zou kunnen overleven, besloot u één dag later alsnog een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 16-17). Deze verklaring is evenwel niet in staat de vaststelling dat u aanvankelijk vrijwillig wenste terug te keren naar Afghanistan te verhelderen. U was immers net Afghanistan ontvlucht omdat u er vreesde te zullen worden vermoord door Daesh en tevens vreesde voor problemen met de Afghaanse overheid omdat u uw werk voor de brigadier-generaal had stopgezet zonder hem daarvan op de hoogte te brengen (CGVS, p. 17). Dat u er ondanks die problemen aanvankelijk mee instemde om vrijwillig terug te keren naar Afghanistan omdat u niet in het gesloten centrum wou verblijven, is bijzonder opmerkelijk en doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in Afghanistan.”

2.3.4.4. Vervolgens stelt de commissaris-generaal terecht:

“Voorts moeten er verschillende bedenkingen worden gemaakt bij uw voorgehouden werk als spion in Afghanistan. In de eerste plaats zijn uw verklaringen over de dienst waarvoor u werkte geenszins coherent. Zo liet u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u werkte voor de NDS (Vragenlijst CGVS, punt 3.3). Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat NDS de afkorting is voor National Directorate of Security, de nationale inlichtingendienst in Afghanistan. Deze dienst valt niet onder een ministerie, maar rapporteert rechtstreeks aan de president. Toen u tijdens het gehoor werd gevraagd of u voor een bepaalde dienst werkte als spion, stelde u dat u werkte voor National Defense Security, bij het Ministerie van Defensie. U bevestigde dat National Defense Security de officiële naam was van het orgaan waar u voor werkte (CGVS, p. 11). Toen u erop werd gewezen dat u bij de DVZ had laten optekenen dat u als spion werkzaam was voor het National Directorate of Security, verklaarde u dat de man die u had aangeworven werkzaam was bij het National Directorate of Security. Erop

gewezen dat National Defense Security en het National Directorate of Security niet hetzelfde is, bevestigde u dit. U herhaalde dat de man die u gerekruteerd had werkzaam was bij het National Directorate of Security. Gevraagd hoe een man die werkte voor het National Directorate of Security u kon rekruteren voor de National Defense Security, wijzigde u plots uw verklaringen en stelde u dat u niet werkte voor het National Directorate of Security en evenmin voor National Defense Security, maar dat u rechtstreeks voor de brigadier-generaal werkte (CGVS, p. 11-12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, stelt u dat de brigadier-generaal zowel werkte voor het presidentieel paleis, als voor National Defense Security alsook voor het National Directorate of Security, maar dat u rechtstreeks voor hem werkte (CGVS, p. 12). Dat u uw verklaringen wijzigt naargelang de vragen die u worden gesteld, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien heeft het CGVS geen enkele informatie teruggevonden over een Afghaanse veiligheids- of inlichtingendienst met de naam National Defense Security. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u abusievelijk dacht dat NDS de afkorting was voor National Defense Security en vervolgens bleef volhouden dat dit een bestaande dienst was toen u erop werd gewezen dat NDS in werkelijkheid de afkorting is van National Directorate of Security."

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij rechtstreeks werkte voor de brigadier-generaal en niet op officiële wijze voor een overheidsinstelling. Hij heeft uitgelegd waarvoor NDS staat en inzake de verschillende ladingen die de vlag NDS dekt, stelt verzoeker dat omwille van de aard van een inlichtingendienst, alle diensten niet kunnen gevonden worden op basis van boekenwijsheid.

De Raad stelt vast dat deze uitleg in het verzoekschrift niet strookt met verzoekers eigen verklaringen. Er werd hem immers gevraagd of hij voor een bepaalde dienst werkte als spion en verzoeker verklaarde dat hij werkte voor National Defense Security, bij het Ministerie van Defensie:

"Wanneer bent u beginnen te werken als spion?"

Op 2 februari 2020.

Werkte u voor een bepaalde dienst?"

Het was voor national defense security. Het was voor het ministerie van defensie. Maar we hadden geen certificaat om het te bewijzen.

National Defense security behoort dat tot het leger of de politie?"

Het is zoals fbi. Onderzoek naar maffia en zo. Het behoort niet tot de politie of het leger.

De officiële naam is national defense security?"

Ja. Dat is de naam van een orgaan." (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11).

Door nu nog een andere versie te geven, bevestigt verzoeker eerder het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen. Verzoeker heeft zelf gesproken over twee verschillende instanties en heeft zijn verklaringen gewijzigd naargelang de vragen die hem werden gesteld. Door nu te verwijzen dat niet alle inlichtingendiensten teruggevonden kunnen worden op grond van "boekenwijsheid", doet verzoeker geen afbreuk aan bovenstaand motief, dat de Raad zich toe-eigent.

2.3.4.5. Voorts acht de commissaris-generaal terecht verzoekers verklaringen over zijn opleiding als spion ongeloofwaardig:

"Voorts verklaart u dat u een opleiding van een maand hebt gekregen vooraleer u werd ingezet als spion. Samen met vier andere personen werd u vier dagen per week door de brigadier-generaal en zijn vrienden bij de overheid geïnstrueerd over jullie job. Jullie gingen daarvoor naar hotels of privé-plaatsen. Jullie zouden nadien worden ingezet in de regio's waar jullie vandaan kwamen. Toen u werd bevestigd over uw medecursisten of over de vrienden van de brigadier-generaal bleek u daar evenwel nauwelijks iets over te kunnen vertellen. Gevraagd naar wie die vrienden van de brigadier-generaal waren, stelt u dat het zijn vrienden waren maar dat ze hun naam of identiteit niet hebben getoond. U verklaart dat ze gewoon naar daar kwamen om de plaats te zien waar jullie zich bevonden. Gevraagd naar uw medecursisten, stelt u dat u hen niet persoonlijk kent. Gevraagd naar hun namen, stelt u twee van hen te kennen. Met name B. en S.. U heeft er evenwel geen idee van waar ze vandaan kwamen (CGVS, p. 12-13). Uw beperkte kennis hieromtrent doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden activiteiten als spion."

Verzoeker voert aan dat uit het niet onderhouden van voldoende sociaal contact met zijn medecursisten, niet kan worden afgeleid dat hij geen spion zou zijn geweest. De Raad acht het echter ongeloofwaardig dat verzoeker niets kan zeggen over de vier andere personen met wie hij samen werd opgeleid, behalve de naam van twee van hen, noch over de vrienden van de brigadier-generaal die mee de opleiding verzorgden. Verzoeker verklaarde immers ook dat ze na hun opleiding zouden worden ingezet op de plaatsen waar ze vandaan kwamen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Bijgevolg kan dan worden verwacht dat hij hierover toch enige notie had. Maar nog los hiervan, meent de Raad samen met

de commissaris-generaal dat verzoekers beperkte kennis over zijn medecursisten en over de medelesgevers verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden activiteiten als spion.

2.3.4.6. Vervolgens overweegt de commissaris-generaal op goede gronden het volgende:

“Gevraagd naar uw specifieke werkzaamheden, stelt u dat u maar twee of drie keer een specifieke opdracht hebt gekregen en dat u normaal actief was in de stad Jalalabad. Gevraagd naar uw activiteiten als spion in Jalalabad, verklaart u erg algemeen dat jullie contact probeerden te hebben met mensen die banden hebben met de overheid of andere groepen. Via hen probeerden jullie dan leden van de maffia, van de taliban of Daesh te vinden (CGVS, p. 13-14). Gevraagd naar een concreet voorbeeld van uw activiteiten stelt u dat u een persoon kende in Jalalabad die drie jaar in de gevangenis had gezeten omdat hij activist was voor Daesh. U verklaart dat hij een neef was van de man van uw oudere zus. Hij was intussen al bijna twee jaar vrij en was geen lid meer van Daesh. Maar door zijn verleden had hij moeilijkheden om een normaal leven te leiden. U benaderde hem en vroeg hem u de namen te geven van activisten van Daesh en van wie nu voor Daesh werkt. U vroeg hun namen en hun activiteiten en dergelijke zaken. U stelt dat dit de manier is waarop u informatie verzamelde. U probeerde mensen te helpen en hen te laten geloven dat u iemand was die hen probeerde te helpen. Zo gebruikte u hen om informatie te verzamelen (CGVS, p. 14). Deze door u geschetste werkwijze is evenwel weinig aannemelijk. Toen u werd gevraagd of die persoon het niet vreemd vond dat u een lijst aanlegde van al wie hij kende bij Daesh met vermelding van hun huidige activiteiten, stelt u van niet omdat jullie elkaar al lang kenden. Toen u de logische vraag werd gesteld of die persoon wou weten waarvoor u die informatie nodig had, antwoordt u ontkennend. U geeft aan dat die persoon niet doorhad dat u hem eigenlijk aan het uitvragen was door de manier waarop u naar die informatie vroeg. Naar eigen zeggen kwam dit omdat u hem vroeg hoe hij in de gevangenis terecht was gekomen en waarom hij die job had gedaan (CGVS, p. 14). Uw verklaringen weten echter geenszins te overtuigen. Het is compleet ongeloofwaardig dat een getrainde spion op een dergelijke amateuristische wijze te werk zou gaan om ongemerkt informatie te verzamelen.”

Hiertegen brengt verzoeker in dat de verwerende partij zich niet kan uitlaten over welke spionagetechniek al dan niet correct zou zijn en dat het beoordelen van de werkwijze van een spion veldwerk betreft en niet op basis van boekenwijsheid kan gebeuren. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal geen enkele objectieve bron bijbrengt die zou toelaten om de werkwijze of opleiding van verzoeker als spion in twijfel te trekken. De Raad herhaalt dat het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal en het herhalen van zijn eigen verklaringen niet volstaan om een ander licht te werpen op verzoekers verklaringen. De Raad eigent zich bijgevolg ook dit motief toe.

2.3.4.7. Inzake de video's die verzoeker voorlegt stelt de commissaris-generaal het volgende:

“Wat betreft de twee door u voorgelegde video's waarop te zien is dat u onder schot wordt gehouden door leden van Daesh en waarin ze aan hun leiders vragen wat ze met u moeten doen, moeten volgende zaken worden opgemerkt. In de eerste plaats is de persoon die in deze video's onder schot wordt gehouden niet duidelijk herkenbaar. Hoewel er een zekere fysieke gelijkenis met u is, is het op basis van deze video onmogelijk om uit te maken of u er al dan niet in te zien bent. Voorts werd vastgesteld dat in de bestandsnamen van de video's een datum is opgenomen, meer bepaald 20201221. Dit gebeurt automatisch wanneer bij de registratie geen specifieke naam wordt opgegeven voor een foto of videobestand. In dat geval wordt de datum waarop het bestand werd gemaakt, gebruikt bij de bestandsnaam. In het geval van de twee video's die door u werden voorgelegd verwijst de datum naar 2020/12/21 of 21 december 2020. Een opmerkelijk gegeven aangezien u uw verzoek tot internationale bescherming reeds indiende op 10 december 2020. Het heeft er dan ook alle schijn van dat deze opnames in scène werden gezet om uw huidige verklaringen kracht bij te zetten. Wat er ook van zij, aan privéfoto's en -video's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.”

Verzoeker meent dat het “gratuit twijfel zaaien” over deze videofragmenten kant noch wal raakt en naar kwade trouw neigt. De Raad stelt vast dat de bestandsdatum van de twee video's blijkt te dateren van 21 december 2020, dit is een datum waarop verzoeker zich reeds in België bevond en reeds zijn verzoek om internationale bescherming had ingediend, wat bevestigt dat wat op deze video's is vastgelegd, geënceneerd werd om verzoekers verklaringen te staven. Zelfs nog los van deze datum, beaamt de Raad dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan privévideo's omdat wat daarop te zien is, gemakkelijk geënceneerd en gemanipuleerd kan worden.

2.3.4.8. De Raad merkt op dat verzoeker de motieven ongemoeid laat dat zijn verklaringen over de opdracht waarbij hij gearresteerd werd door Daesh, geenszins plausibel zijn en dat het erg opmerkelijk is dat hij zijn gevangenneming door Daesh heeft overleefd. Deze motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker evenmin een verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.9. In de aanvullende nota die verzoeker ter zitting neerlegt, bevinden zich twee onvertaalde stukken die volgens hem zijn werk voor de regering attesteren. Deze stukken zijn in een voor de Raad niet begrijpelijke taal opgesteld en er wordt geen vertaling bijgevoegd, waardoor deze stukken overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement van de Raad) niet in overweging worden genomen.

Ten overvloede wordt het volgende toegevoegd. In de mate waarin verzoeker aanvoert dat deze stukken zijn werk voor de regering bevestigen, vermelden dat hij bedreigd wordt, dat zijn leven in gevaar is, dat zijn echtgenote werkt voor de NGO Save the Children en bedreigd wordt, wordt opgemerkt dat hierboven op uitgebreide wijze werd besproken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij als spion voor een brigadier-generaal werkte. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing over het werk van zijn echtgenote terecht gesteld dat verzoeker hier zelf nergens een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan koppelt. Documenten kunnen enkel aanvaard worden als zij een geloofwaardig relaas ondersteunen, *quod non*. Verder wordt vastgesteld dat deze stukken kopieën betreffen en dat de bewijswaarde van kopieën relatief is, gezien deze gemakkelijk vervalst kunnen worden.

Stuk 3 bij de aanvullende nota betreft een kopie van een ongedateerde brief in het Engels, afkomstig van de Broadcasting Manager van "Mazal Radio" waarin gesteld wordt dat verzoeker een job als journalist werd aangeboden, wat verzoeker geweigerd heeft, en dat verzoeker hen gevraagd heeft om informatie te verspreiden over een persbericht naar aanleiding van verzoekers gevangenschap door Isis. Vervolgens wordt het persbericht weergegeven. Daarin staat te lezen dat de National Forces verschillende media benaderden om hen te informeren dat verzoeker was gevangengenomen en vrijgelaten door Isis. Verzoeker wilde niet dat verder onderzoek naar de situatie werd gedaan of dat de gebeurtenis gerapporteerd zou worden, gezien hij vreesde voor de gevolgen voor zichzelf en zijn familie en dat hun leven in gevaar zou zijn. Ook in dit verband merkt de Raad op dat de bewijswaarde van een kopie relatief is, gezien deze gemakkelijk vervalst kan worden. Daarnaast wordt herhaald dat dit document een asielrelaas moet ondersteunen dat hierboven ongeloofwaardig werd verklaard. Dit document heeft daarenboven een gesolliciteerd karakter en kan aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid geen afbreuk doen.

De aanvullende nota met bijgevoegde stukken doet dus geen afbreuk aan het voorgaande.

2.3.4.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.11. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van

dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de actuele veiligheidssituatie in de provincie Kabul in het bijzonder, alwaar verzoeker zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan had, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse

veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 162-171, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 5,2 miljoen inwoners heeft en dat er in 2019 in de provincie 1563 burgerslachtoffers vielen, een daling van 16% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er 338 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 339 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan er 142 plaatsvonden in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort. In negen districten van de provincie Kabul werden er minder dan 15 incidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard en het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten enerzijds en de opstandelingen anderzijds. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun controleposten, voorposten, konvooien of voertuigen. Verder wordt melding gemaakt van operaties en aanvallen van Afghaanse veiligheidstroepen gericht tegen zowel de aanwezige AGE's, als criminele groeperingen. Sommige van deze operaties werden ondersteund door luchtaanvallen. AGE's die bembommen of IED's gebruikten, vaak gericht op de Afghaanse veiligheidstroepen, vertegenwoordigden bijna 1/3 van alle gemelde veiligheidsincidenten in de provincie Kabul. De meeste van deze IED-incidenten werden geregistreerd in het district Kabul. Verder blijkt dat er in de provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 2 zelfmoordaanslagen gepleegd werden waarbij de Afghaanse veiligheidstroepen geviséerd werden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De provincie Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige

bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In de aanvullende nota van 8 februari 2021 voegt de commissaris-generaal nog het volgende toe onder verwijzing naar de EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020:

"De provincie Kabul werd in de EASO Guidance Nota van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Met het louter betwisten van deze besluiten, de argumentatie dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zorgwekkend en verslechterd is, het verwijzen naar rapporten aangehaald in het verzoekschrift waaronder een COI van de Danish Immigration Service over de situatie in Kabul stad, en het betoog dat er nog regelmatig incidenten plaatsvinden in Kabul, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt, daargelaten de vaststelling dat zij veelal betrekking heeft op de stad Kabul, immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul is gesteund en waarbij wel degelijk wordt erkend dat er nog aanslagen plaatsvinden.

Zo verzoeker onder verwijzing naar "Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul" van de UN High Commissioner for Refugees van December 2019 nog aanvoert dat Kabul niet langer beschouwd kan worden als een veilig intern vestigingsalternatief, dient te worden opgemerkt – daargelaten de vaststelling dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul wordt uitgesloten voor iedere verzoeker om internationale bescherming – dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, doch dat werd vastgesteld dat verzoekers laatste verblijfplaats in Afghanistan in het district Paghman van de Afghaanse provincie Kabul was. Bijgevolg werd door de commissaris-generaal de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) in rekening genomen bij beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Er is evenmin sprake van willekeur bij de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. DE SMET